

Arrest

nr. 211 632 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER, loco advocaat D. ANDRIEN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 18 mei 2016 en 31 mei 2017.

1.2. Op 8 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Iraaks staatsburger te zijn, afkomstig uit Bagdad. U bent aanhanger van de soennitische stekking van de islam. In Bagdad was u uitbater van een electronicawinkel.

U verklaart dat u op 8 december 2009 op het verlovingsfeest van uw neef [O.] was. Na het feest kwamen rond één uur 's nachts gemaskerde en gewapende mannen binnen in uw huis. Uw vader werd geslagen en u en uw broer [M.] werden meegenomen. Jullie werden geblinddoekt en met geboeide handen in een wagen gestopt. Na een rit van één à twee uren kwamen jullie aan op een plaats waar jullie 22 dagen zouden worden vastgehouden en gefolterd. Diezelfde avond werden ook verschillende van uw neven en achterneven gearresteerd.

Na 22 dagen op dezelfde plek te hebben verbleven, werd u naar een andere locatie overgebracht, waar u ongeveer twee maanden werd vastgehouden. Daar was ook uw broer [M.], uw neef [O.] en uw aangetrouwde neef [W.]. Ook uw andere neven [S.N.A.], [Z.M.J.], [Z.H.R.] en [A.H.R.] zaten daar vast. Na een periode van twee maanden werden jullie verplaatst naar de gevangenis Al Shuba de 5e waar u werd gescheiden van uw broer [M.]. Ook in Al Shuba de 5e werden jullie op allerlei manieren gemarteld en uitgescholden. Na ongeveer drie maanden werden jullie naar Al Nasafa de 5e overgebracht en daarna verhuisden jullie naar de gevangenis van Al Baladiyat, waar een medisch onderzoek werd uitgevoerd. Later werd u dan naar de gevangenis van Tayi gebracht waar u één à twee jaar bent gebleven, waarna u nog naar verschillende andere gevangenissen werd overgeplaatst. Uiteindelijk werd u op 15 januari 2015 vrijgelaten nadat uw familie een som geld had betaald. Tot op de dag van vandaag weet u echter niet waarom u precies al die tijd werd vastgehouden, maar u vermoedt dat het iets met uw soennitische religie te maken heeft.

Tijdens uw gevangenschap werd u om de paar maanden opgeroepen door de rechtbank. U was echter elke keer geblinddoekt en vastgebonden, waardoor u niet goed begreep wat er gebeurde. U werd er ondervraagd over uw eventuele deelname aan terroristengroeperingen, werd dan weer gevangen gezet, maar u werd nooit definitief veroordeeld.

Uw neef [W.] die in 2009 net als u was gearresteerd kwam een week voor u vrij, namelijk op 8 januari 2015. Sinds 16 maart 2015 zit hij echter opnieuw in de cel. U weet niet waarom dit is gebeurd, maar u hebt wel vernomen dat er bij zijn arrestatie naar u werd gevraagd. Hierdoor was u erg bang dat u opnieuw zou worden opgepakt, waardoor u zich al sinds uw vrijlating schuilhield door telkens op een ander adres te verblijven bij verschillende familieleden.

Op 7 augustus 2015 heeft uw schoonbroer [H.H.], die samen met uw zus in Najaf woont, u vanuit Bagdad naar de luchthaven van Najaf gebracht en hebt u Irak kunnen verlaten naar Turkije. Van daaruit reisde u verder naar België waar u op 30 augustus 2015 bent aangekomen. Op 31 augustus 2015 hebt u dan asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van de woonkaart van uw vader, een kopie van document over uw vrijlating, een verslag van een medisch onderzoek in Irak, een document van uw stam, een document van het Iraakse Ministerie van Binnenlandse Zaken, een Belgisch medisch attest, uw paspoort, uw notities, een briefje van uw sociaal assistente en een USB-stick met daarop een videofragment van een ontmoeting met uw ouders toen u in de gevangenis zat.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met milities in uw stad die u viseren omwille van uw religie. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw asielaanvraag zich kenmerkt door talloze vaagheden en inconsistenties die de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate aantasten. Zo beweert u dat u door sjjiitische milities in uw stad Bagdad wordt belaagd, maar kunt u niet concreet aangeven over welke militie dit dan wel zou gaan. U verklaart dat Asa'ib Ahl al-Haq en Badr de enige twee milities zijn die zeer veel macht hebben in Bagdad, maar op de vraag welke van die twee u dan in het vizier heeft kunt u geen antwoord bieden. Dit is opmerkelijk, zeker aangezien u beweert niet minder dan vijf jaar, een maand en een week te hebben vastgezet. Van iemand die beweert dat hij een dergelijke lange periode werd gevangengehouden kan redelijkerwijs worden verwacht om concreet en specifiek aan te geven wie zijn vervolger is. U legt hier echter vage en inconsistente verklaringen over af. Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u immers dat de mensen die u kwamen arresteren op 8 december 2009 gemaskerd waren en militaire kledij droegen, ze kwamen met militaire wagens en het

was volgens u alsof ze van de regering waren. Ook uw neef [W.] werd na uw vrijlating door dezelfde mensen opnieuw opgepakt. Wie deze mensen waren, weet u niet. U hebt het steeds over milities van de overheid, maar u weet niet dewelke (CGVS I p.5,18,20,21,22). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS bleek u echter plots toch te weten door wie u op 8 december 2009 in uw huis werd gearresteerd. U verklaarde dat u werd meegenomen door Liwa 55, door de beruchte Majoor Hasan over wiens misdaden volgens u YouTube filmpjes bestaan. U verklaart dat hij niet gemaskerd was toen u werd opgepakt, dat u hem weliswaar niet zelf had herkend, maar dat u na ongeveer een week in detentie vernam dat u met hem te maken had. Deze verklaringen vallen bezwaarlijk te rijmen met uw eerdere verklaringen over de identiteit van de personen die u hebben gearresteerd en vervolgens jaren vastgehouden. Wanneer u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, beweerde u dat u ook bij uw eerste gehoor al Majoor Hasan had vermeld en dat u wel degelijk weet wie u heeft gearresteerd (CGVS II p.3,5,15). Uit de gehoorverslagen blijkt echter het tegendeel. Aangezien u ook tijdens uw tweede gehoor bleef volharden dat u wordt bedreigd door milities van de overheid, werd u gevraagd of Majoor Hasan ook lid is van een bepaalde militia. Opnieuw kon u hier niet concreet op antwoorden, u herhaalde dat Asa'ib Ahl al-Haq en Badr de bekendste zijn, maar u weet niet met welke militia Majoor Hasan werkt (CGVS II p.6) en door welke militia u dan precies wordt gevisieerd. De bovenstaande vaststelling dat u er geenszins in slaagt eenduidige en concrete verklaringen af te leggen over uw vervolgers, terwijl u wel meer dan vijf jaar door hen werd vastgehouden, doet alvast ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast bent u ook erg vaag over de reden waarom u al die tijd, vijf jaar een maand en een week, in gevangenschap hebt moeten doorbrengen. U verklaart dat het over racisme gaat, dat niet alleen u wordt gevisieerd, maar iedereen uit uw soennitische wijk. U hebt het over sektarisch geweld, etnische zuivering en geld (CGVS I p.18,19,20,21,22,24,27, CGVS II p.3,9,13). Op de vraag waarom net u er wordt uitgepikt en net u uw land hebt moeten verlaten, terwijl uw broers en neven samen met u werden gearresteerd op 8 december 2009 en zij net als u als soenniet potentiële doelwitten van de milities blijven, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS II p.14). Waarom u ook veel langer hebt vastgezet dan uw broers en neven – zij kwamen immers al na anderhalf à drie jaar vrij – weet u evenmin (CGVS I p.22, CGVS II p.6,12). Toen [W.] opnieuw werd gearresteerd, verklaart u dat er naar u werd gevraagd. Waarom de Iraakse milities echter zo geïnteresseerd blijven in uw persoon, daarvan bent u niet op de hoogte (CGVS I p.9,26, CGVS II p.3). Uw onwetendheid is, gezien uw eerdere jarenlange gevangenschap, niet aannemelijk te noemen.

U verklaart ook dat u in de periode dat u gevangen zat verschillende keren naar de rechtbank bent moeten gaan, maar ook hierover legt u bijzonder weinig concrete verklaringen af. U verklaart dat u vijf jaar lang om de paar maanden naar de rechtbank moest gaan, maar welke rechtbank dit was, weet u niet (CGVS I p.19). U verklaart dat u elke keer geblinddoekt werd en aan handen en voeten vastgebonden wanneer u naar de rechtbank ging, waardoor u nauwelijks kon verstaan wat de rechter zei. Maar ook over wat er in de rechtbank gebeurde, bent u weinig consistent. Bij uw eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u dat er werd verwezen naar wetsartikelen, maar dat u niet weet dewelke, omdat u geen kennis hebt van dergelijke juridische zaken en omdat uw mentale toestand toen niet goed was (CGVS I p.24), terwijl u bij uw tweede gehoor bij het CGVS plots wel wist te vertellen op basis van welke wetsartikelen u werd vastgehouden, u beweerde dat het zou gaan om Artikel 4 Terrorisme (CGVS II p.16), maar volgens u wordt elke soenniet in de gevangenis vastgehouden op basis van Artikel 4 Terrorisme (CGVS II p.16,17,18). Gevraagd naar wat u precies ten laste werd gelegd, verklaart u dat u nergens van werd verdacht, dat men gewoon uw geld wilde, dat ze jullie hebben leeggezogen en dat er ook geen onderzoek werd uitgevoerd (CGVS I p.17,19, CGVS II p.16). Deze verklaringen stroken echter niet met de inhoud van de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag. Uit enkele van deze documenten (Document 5 en Document 8) blijkt namelijk dat er wel degelijk een onderzoek tegen u lopende was, namelijk op basis van een getuigenis van ene [R.H.A.S.]. In Document 5 staat immers vermeld dat [R.H.A.S.] zijn verklaring heeft ingetrokken en dat daardoor het onderzoek werd stopgezet en u en [W.T.A.] werden vrijgelaten. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat [R.H.A.S.] ook werd gearresteerd in de nacht van 8 december 2009, maar dat hij geen familie is (CGVS I p.17). Over de inhoud van dit document en de getuigenis van [R.H.A.S.] weet u echter helemaal niets (CGVS I p.20,23, CGVS II p.17), integendeel, u beweert dat het document waarin sprake is van een getuigenis tegen u (Document 5) een arrestatiebevel is en u blijft volhouden dat u werd vrijgelaten na het betalen van smeergeld (CGVS I p.13, CGVS II p.17). Ook uit Document 8 blijkt het stopzetten van het onderzoek naar de verdachten, waarna uw naam staat genoteerd, de naam [W.T.A.] en [O.T.A.]. Dat u er niet in slaagt een valabele uitleg te geven over de inhoud van de door u neergelegde documenten, dat u beweert dat ook de gerechtelijke papieren allemaal leugens zijn (CGVS I p.17, CGVS II p.16) en dat u klaarbijkelijk 1000 dollar hebt betaald om een document te verkrijgen (CGVS II p.16) bevestigt

alleen maar het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag en toont het gesolliciteerde karakter van de door u neergelegde documenten aan.

Voorts valt het op dat u er wel in bent geslaagd om documenten neer te leggen omtrent het stopzetten van het onderzoek naar uw persoon en uw daaruit voortvloeiende vrijlating, maar dat u geen enkel gerechtelijk document neerlegt over wat daaraan is voorafgegaan. U beschikt namelijk niet over documenten omtrent de beschuldigingen aan uw persoon of over waarom u werd vastgehouden, terwijl uit uw verklaringen ontegensprekelijk blijkt dat u in de loop van uw gevangenschap talloze keren voor de rechtbank hebt moeten verschijnen. Van iemand die meer dan vijf jaar in verschillende gevangenissen heeft verbleven kan redelijkerwijs worden verwacht om uitgebreide documentatie neer te leggen over het gevangenschap, de overplaatsingen van de ene naar de andere gevangenis, het gerechtelijk onderzoek en dergelijke meer, zeker aangezien u duidelijk de mogelijkheid hiertoe had, in Irak had u immers een advocaat die uw zaak ter harte nam, uw dossier heeft kunnen inkijken en kopieën hiervan heeft kunnen nemen om die naar u op te sturen (CGVS I p.14,16). Dat u slechts enkele zeer slecht leesbare kopieën neerlegt omtrent het stopzetten van het onderzoek naar uw persoon, waarvan u nota bene zelf de inhoud niet kent, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Overigens sluit het CGVS niet uit dat u gedurende een bepaalde periode in een Iraakse gevangenis hebt verbleven, u staft dit immers met een kopie van een medisch rapport (Document 6), een brief van de stamleiders (Document 7), een filmpje (Document 13, CGVS I p.15) en u legt een Belgisch medisch attest neer waaruit blijkt dat u verscheidene littekens op uw lichaam hebt (Document 9). De context en de omstandigheden waarin deze detentie heeft plaatsgevonden maakt u echter op basis van bovenstaande argumenten niet geloofwaardig. Hierdoor is het CGVS in de onmogelijkheid om een beeld te krijgen van uw werkelijke situatie de afgelopen jaren. Op die manier verzaakt u aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust en die stelt dat iedere asielzoeker alles in het werk moest stellen om een correct en volledig beeld van zijn situatie te schetsen. Pas op dat moment kunnen de bevoegde asielinstanties een inschatting maken van een eventuele nood aan internationale bescherming. Dat is hier dus niet het geval. Op basis van uw ongeloofwaardige versie van de feiten kan allerminst worden besloten dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

De overige documenten zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart, de woonstkaart van uw vader en uw paspoort bevatten louter persoonsgegevens die hier niet worden betwist. Verder legt u nog een kopie van uw eigen notities neer (Document 11), waar hoegenaamd geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend, en een briefje in verband met een afspraak met uw sociaal assistent, hetgeen geen bijkomende info verschaft omtrent uw persoonlijke asielproblemen in uw land van herkomst.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak

sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele

lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en stukken

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikelen 196-199 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 10, lid 3 van richtlijn 2013/32/EU betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van artikelen 4, 17 en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003). Tevens meent verzoeker dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

Wat betreft het eerste onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoeker uiteen:

*“ * Aangaande de verklaringen van de verzoeker*

Het CGVS verwijt aan de verzoeker dat hij een paar vaagheden en inconsistenties in zijn relaas heeft gemaakt omdat hij sommige elementen in zijn tweede gehoor heeft gezegd dat hij had niet in zijn eerste gehoor verduidelijkt. Het zijn geen voldoende redenen om het relaas van de verzoeker ongeloofwaardig te beschouwen. Immers heeft de verzoeker geen tegenstrijdigheden gemaakt.

Betreffende de sjiiitische militie die de verzoeker heeft gearresteerd, heeft de verzoeker verschillende keren herhaald dat hij niet precies wist welke militie hem gearresteerd maar dat er twee belangrijkste milities in zijn buurt waren, Asa'ib Ahl al-Haq en Badr, en dat hij dacht zo dat een van deze twee militie hem heeft gearresteerd. Tijdens zijn tweede gehoor heeft de verzoeker toegevoegd dat een van de man die hier was tijdens zijn arrestatie, Majoor Hassan heette. De verzoeker dacht dat hij dit detail al in zijn eerste gehoor had gezegd.

Het CGVS beschouwt dat “van iemand die beweert dat hij een dergelijke lange periode werd gevangengehouden kan redelijkerwijs worden verwacht concreet en specifiek aan te geven wie zijn vervolger is”. Deze weigeringsmotieven vallen moeilijk te verenigen met de Iraakse context. Volgens objectieve bronnen zijn er veel milities die active in Bagdad zijn en ze werken samen met de overheid maar ook samen met elkaar. In tegenstelling tot wat is in de beslissing geschreven heeft de verzoeker de gebeurtenissen van de nacht van zijn arrestatie op een heel coherente en uitvoerige wijze verteld: mensen die gemaskerd waren en militaire kledij droegen, kwamen met militaire wagens om de verzoeker en andere leden van zijn familie te arresteren. De verzoeker heeft alleen de naam van Majoor Hassan en het feit dat hij niet gemaskeerd was, toegevoegd maar zijn hele relaas was op dezelfde manier in zijn eerste (gehoor I, pp. 16-17) en in zijn tweede gehoor, met meer details, (gehoor II, pp.3-4) uitgelegd. De verzoeker was consistent over het feit dat hij wist niet welke militie hem heeft gearresteerd. Hij weet alleen dat Majoor Hassan deelnam aan zijn arrestatie. Voorts heeft de verzoeker veel details betreffende deze gebeurtenissen gegeven (zie gehoorverslagen).

Het CGVS moet ook rekening houden met het feit dat het gehoor een lastig oefening voor de asielaanvragers is en de verzoeker heel gestrest was. Hij heeft sommige details vergeten in zijn eerste gehoor. In zijn tweede gehoor was de verzoeker een beetje meer gerustgesteld en hij kon sommige extra elementen uitleggen. Het is geen bewijs dat de verzoeker een valse relaas heeft uitgelegd. Het is een klassiek kenmerk van PTSD om elementen beetje bij beetje te herinneren. De verzoeker werd voor vijf jaren vastgehouden, hij is hevig geschokt en heeft het trouwens verschillende keren in zijn tweede verhoren aangegeven aan de agent.

Het CGVS maakt hier een een manifeste appreciatiefout. De verzoeker heeft precies verklaringen over zijn arrestatie gegeven. Er zijn alleen leemten in zijn relaas betreffende de mensen die hem heeft gearresteerd. De situatie in Bagdad is heel complex en verantwoordt zijn gebrek van informatie.

** Aangaande de redenen waarom de verzoeker werd gearresteerd en vastgehouden*

Volgens het CGVS is de verzoeker "erg vaag over de reden waarom u al die tijd, vijf jaar een maand en een week, gevangenschap hebt moeten doorbrengen". De verzoeker heeft in zijn verhoren verschillende keren herhaald dat er twee redenen waren : geld en etnische zuivering. Het CGVS beschouwt dat "op de vraag waarom net u er wordt uitgepikt en net u uw land hebt moeten verlaten, terwijl uw broers en neven samen met u werden gearresteerd op 8 december 2009 en zij net als u soenniet potentiële

doelwitten van de milities blijven, moet u het antwoord schuldig blijven". Het CGVS baseert zich op een valse motivatie : de verzoeker heeft aan deze vraag verschillende keren antwoorden :

In zijn eerst gehoor, pagina's 16, 21 en 27 en in zijn tweede gehoor pagina's 4, 9 en 12 heeft de verzoeker uitgelegd dat hij niet de enige die uitgepikt werd. Er waren veel mensen gearresteerd op deze dag. Voorts de verzoeker heeft ook verduidelijkt dat er mensen elke dag waren die gearresteerd en gemarteld werden. Hij was geen exceptie en zijn verhaal is niet uitzonderlijk. De sjiiitische milities vervolgen veel soennitische jongen mannen en de verzoeker heeft dat duidelijk uitgelegd.

Betreffende het feit dat zijn gevangenschap langer duurt dan zijn broers en neven, heeft de verzoeker uitgelegd (gehoor I, p.18 en gehoor II p.18,) dat hij geen gezin heeft dus alleen zijn ouders hem probeerde om te vrijlaten. Zijn broers en neven hebben families die voor hen hebben gestreden. Zijn broers hebben ook landgoederen dat ze hebben verkocht om geld voor hun vrijlating te hebben. Betreffende het feit dat alleen de verzoeker Irak heeft verlaten, heeft de verzoeker verduidelijkt dat het gemakkelijker voor hem was omdat hij geen gezin heeft. Hij heeft precies gezegd dat zijn broer bang was om zijn kinderen in de migratieweg te meeslepen. Mensen weten dat er veel kinderen zijn die tijdens deze reis sterven. Het kost ook veel geld om te rijden en als je kinderen hebt moet je ook voor hen betalen. De verzoeker heeft duidelijke antwoorden aan deze vragen gegeven (gehoor I, pp.25-26.

Er dient rekening gehouden te worden met het profiel van verzoeker en dan vooral met alle eigenschappen van de verzoeker. Artikel 4 van het K.B. van 11 juli 2003 luidt als volgt: "§ 1. De ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep". Bovendien volgens artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 is verwerende partij verplicht om rekening te houden met alle relevante landeninformatie. Het was niet goed gedaan in casu schending ook de zorgvuldigheidsplicht opgelegd aan de verweerende partij. Volgens recente landeninformatie op basis van kwaliteitsvolle bronnen veroorzaakt het loutere feit dat de verzoeker soennitische een weerlijk en gerechtvaardigd vrees voor vervolging. Naast de verschillende heel serieus vervolgingen dat de verzoeker persoonlijk heeft ondergegaan, de context in Bagdad voor zulke profielen, en de milities van wie de vervolgingen uitkwamen, kan niet meer getwijfeld worden aan een effectieve risico om zijn leven te verliezen.

Volgens een krantenartikel van Libération « les sunnites de Bagdad ont l'habitude d'avoir peur. Depuis la réélection du chiite Nouri al-Maliki au poste de Premier ministre en 2010, arrestations arbitraires et assassinats sectaires n'ont rien d'exceptionnel dans leurs quartiers. Mais les exactions se sont encore aggravées avec la prise de Mossoul, le 10 juin, par les jihadistes sunnites de l'Etat islamique. Face à la débandade de ses soldats et policiers, qui ont abandonné l'uniforme et fui devant les islamistes, Al-Maliki s'est tourné vers les milices chiites. Des dizaines de milliers de volontaires, la plupart payés 450 dollars par mois par le gouvernement, se sont enrôlés en moins d'un mois. Hors de tout contrôle, hormis celui de leurs chefs, ces groupes imposent leur loi sans rendre de comptes, parfois en s'associant avec la police ou l'armée, parfois en agissant seuls ».

Volgens de website van CGVS « La province de Bagdad est formellement sous le contrôle du gouvernement et des forces de sécurité irakiennes mais des milices chiites jouent un rôle important sur le terrain. Ces milices participent aux contrôles de sécurité et au maintien de l'ordre dans la capitale, ce qui n'est pas sans inquiéter la minorité sunnite, qui craint une reprise de la guerre civile de 2006-2007. Plusieurs milices chiites sont également actives dans la ville et la province de Bagdad, où elles font la chasse aux combattants présumés de l'EI, participent au maintien de l'ordre et patrouillent dans les quartiers chiites.

Ces activités s'accompagnent de brutalités, et on signale de nombreux cas d'arrestations arbitraires, de mauvais traitements et de disparitions forcées. Des corps sont retrouvés chaque jour dans la rue, mais les responsables sont souvent difficiles à identifier car de tels crimes sont également commis par des bandes criminelles ou par des miliciens chiites opérant pour leur propre compte, p. ex. dans le cadre d'enlèvements contre rançon. Les sunnites à Bagdad courent un risque plus grand que les chiites d'être victimes des milices chiites, qui agissent en toute impunité, les autorités n'ayant pas les moyens ou la volonté de les contrôler. »

In zijn tweede gehoor heeft de verzoeker toegevoegd dat er nog meer willekeurige arrestaties in zijn buurt sinds zijn eerst interview waren (gehoor II, pp. 2-3).

* Aangaande de gerechtelijk procedure van de verzoeker :

Het CGVS verwijt aan de verzoeker dat hij weinig concrete verklaringen aflegt betreffende de verschillende keren dat hij naar de rechtbank is moeten gaan. Niettemin heeft de verzoeker een goede uitlegging gegeven : hij was elke keer geblinddoekt en de rechter heeft hem van terrorisme beschuldigd (gehoor I, p. 19 en gehoor II, p. 17).

Betreffende de wetsartikelen waarover de rechten praatte, het CGVS beweert dat de verzoeker niet consistent is terwijl hij geen tegenstrijdigheid heeft gemaakt. Tijdens zijn eerst gehoor heeft de

verzoeker gezegd dat de rechter vragen gebonden met terrorisme gevraagd maar dat hij herinnerde niet precies welke wetsartikel. Tijdens zijn tweede gehoor (gehoor II, p.24) heeft de verzoeker verduidelijkt dat deze wetsartikel was artikel 4. Het CGVS baseert zijn achterdocht op het feit dat de verzoeker de precies wetsartikel niet herinnert tijdens zijn eerst gehoor terwijl hij de inhoud van de accusatie goed herinnert (gehoor I, p.24). Deze motivatie is niet voldoende.

Het CGVS verwijt aan de verzoeker dat hij heeft beweerd dat er geen onderzoek tegen hem waren terwijl een van zijn neergelegd document gaat over een onderzoek. Het CGVS houdt geen rekening met het feit dat wanneer de verzoeker zegt "er waren geen proces en geen onderzoek" het betekend dat de verzoeker nooit op een onafhankelijk juridische systeem kon rekenen. De documenten neergelegd door de verzoeker tonen dat hij vastgehouden werd en dat hij door en rechtbank werd berecht maar hij had geen rechten van verdediging, hij had geen idee waarom hij in een gevangenis was terwijl hij nooit en terrorist deden heeft gepleegd en hij wist niet wanneer hij zal vrijlaten worden (gehoor II, p.17)

Het CGVS begrijpt niet waarom de verzoeker heeft deze documenten gekregen maar niet over zijn arrestatie en beschuldiging. De verzoeker heeft deze documenten via zijn advocaat gekregen. Zijn advocaat moest naar de rechtbank gaan om een toegang aan de dossier van de verzoeker te krijgen. Hij kon alleen kopiën maken maar hij kon geen origineel documenten krijgen (gehoor I, p.14). Hij vond geen document in de dossier van de verzoeker betreffende zijn arrestatie omdat het en willekeurige arrestatie was, er waren geen arrestatiebevel en geen beschuldiging op deze moment.

Nog eens het CGVS houdt geen rekening met de werkelijkheden van de willekeurige arrestatie en Irak. Al de jaarlijkse verslagen van Amnesty International tussen 2009 en 2017 vermelden willekeurige arrestaties, marteling in de gevangenissen en oneerlijk proces⁶. In deze context is het heel moeilijk voor de slachtoffers van deze arrestatie om officiële documenten te krijgen.

Bij voorbeeld volgens het Amnesty International 2014/2015 verslag : « ARRESTATIONS ET DÉTENTIONS ARBITRAIRES Les forces de sécurité ont procédé à des arrestations sans mandat judiciaire et sans informer les personnes interpellées ni leur famille des charges retenues contre elles. Les détenus, et particulièrement ceux soupçonnés d'actes de terrorisme, étaient maintenus au secret pendant plusieurs semaines, voire plusieurs mois, après leur arrestation, le plus souvent dans des conditions équivalant à une disparition forcée, dans des prisons secrètes contrôlées par les ministères de l'Intérieur et de la Défense et auxquelles ni les représentants du parquet ni ceux des organismes de contrôle n'avaient accès pour procéder à des inspections. En mai, en réponse à des plaintes pour disparition forcée formulées par des familles de détenus, le ministre de l'Intérieur a nié l'existence de lieux de détention secrets dépendant de son ministère. De nombreux prisonniers ont été libérés sans avoir été inculpés, mais des milliers d'autres étaient maintenus en détention dans des conditions éprouvantes, notamment dans la prison de Nassiriyah, au sud de Bagdad, où la plupart des détenus étaient des sunnites condamnés ou en instance de jugement pour des infractions liées au terrorisme, et où les mauvais traitements étaient semble-t-il monnaie courante. TORTURE ET AUTRES MAUVAIS TRAITEMENTS La torture et les mauvais traitements restaient courants dans les prisons et les centres de détention, et ces pratiques avaient lieu en toute impunité. Les agents chargés des interrogatoires torturaient les détenus pour leur arracher des informations ou obtenir des « aveux » qui pouvaient être retenus à titre de preuve à charge par les tribunaux ; des détenus seraient morts des suites de torture. En avril, un membre de la commission parlementaire des droits humains a affirmé que les détenus étaient toujours en butte à des tortures et amenés par la contrainte à « avouer ». Le Comité contre la torture a dénoncé l'incapacité du gouvernement à mener des enquêtes sur les allégations de torture. Il a réclamé la mise en place de garanties renforcées contre cette pratique. PROCÈS INÉQUITABLES Le système de justice pénale comportait toujours de graves lacunes. Le pouvoir judiciaire n'était pas indépendant. Les procès, tout particulièrement ceux de personnes accusées d'actes de terrorisme et qui étaient passibles de la peine capitale, étaient systématiquement inéquitables. Les tribunaux retenaient souvent à titre d'élément à charge des « aveux » obtenus sous la torture et qui étaient dans bien des cas diffusés avant l'ouverture du procès par les chaînes de télévision contrôlées par le gouvernement. »
Betreffende de kost van de document gebruikt het CGVS gebruikt de verklaringen van de verzoeker om te tonen dat de documenten valse zijn terwijl de verzoeker heeft gezegd dat hij 1000 dollar moet betalen om deze documenten te krijgen om te tonen dat alles in Bagdad is beschadigd en corrupt.

* Aangaande de verklaringen van de verzoeker betreffende zijn gevangenschap

Paragrafen 39 en 201 van de procedure gids van UNHCR bepalen dat « [...] il convient de tenir compte de toutes les circonstances pour se faire une idée exacte de la situation de celui qui demande le statut de réfugié. » en « Très souvent, le processus d'établissement des faits ne sera achevé que lorsque la lumière aura été faite sur tout un ensemble de circonstances. Le fait de considérer certains incidents isolément hors de leur contexte peut conduire à des erreurs d'appréciation. »

Blijkbaar, kon verwerende partij niet de juiste conclusie afleiden uit de neergelegde documenten. Had ze dat wel gekund, zou de hele situatie en het opgelopen gevaar ook duidelijker geweest zijn in haar ogen. De verzoeker heeft een document betreffende een medisch onderzoek neergelegd. Het CGVS heeft deze document niet goed analyseert. Het CGVS beschouwt dat deze document geen bewijs van een precies vrees is terwijl het precies toont dat de verzoeker gemarteld was (gehoor I, p.25). Deze document werd zonder echt reden door de verwerende partij weigeren.

Naast zijn documenten heeft de verzoeker precies en consistent verklaringen over zijn gevangenschap gegeven. Hij heeft zijn arrestatie lang uitgelegd (gehoor II, p.6-10), hij heeft de namen van al de mensen die gearresteerd werden, gegeven, il heeft verschillende daden van marteling uitgelegd en verschillende werkwijzen van marteling (gehoor I, p.16 en gehoor II, p.10) : elektriciteitskabels, vastbonden voor uren, water over hem gegoten en dan buiten gestuurd, slagen. Voorts de verzoeker heeft de namen van al de gevangenen waarin hij werd vastgehouden verschillende keren gegeven zonder tegenstrijdigheden (gehoor I, p.gehoor II, p.10).

Hij heeft veel details over zijn gevangenschap gegeven en de mensen die met hem waren : il heeft duidelijk uitgelegd wanneer zijn broers en neven in dezelfde gevangenis waren en wanneer ze gesplitst werden. De verzoeker heeft ook informatie over het verschil tussen verschillende gevangenen uitgelegd (gehoor II p.5). De verzoeker heeft ook gezegd tijdens zijn gehoor dat hij de rode kruis heeft gecontacteerd wanneer hij in de gevangenis zat (gehoor I, p.11)

Het CGVS verwijt aan de verzoeker dat hij aan de medewerkingsplicht niet heeft verzaakt terwijl de verzoeker twee keren, dus gedurende negen uren in totaal, werd gehoord en hij probeerde om al de vragen te antwoorden. De verzoeker heeft ook verschillende keren verduidelijkt dat hij en een hele slecht psychologische toestand was. Deze herinneringen zijn heel traumatisch voor de verzoeken maar hij heeft alles verteld aan het CGVS. Deze verwijt is ongegrond.

Voorts volgens artikel 48/6 « (...) »

In casu, begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002).

Bovendien het feit dat de verzoeker al werd vastgehouden en gemarteld toont dat zijn vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is. Volgens artikel 48/7 : « (...) »

Wat betreft het tweede onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming, zet verzoeker uiteen:

“In subsidiaire orde, vraagt de verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980. Uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet:

“(…)”.

In zijn arrest *Diakité*, omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de begrippen van internationaal of binnenlands gewapend conflict als “een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, para. 28).

De verwerende partij trekt niet in twijfel in de bestreden beslissing het bestaan van een gewapend conflict in Irak en in Bagdad; dat er hevige gevechten plaatsvinden (bomaanslagen, ontvoeringen, moorden, ...) waarvan burgers de eerste slachtoffers worden. Het CGVS betwist ook niet dat er een gewapend conflict plaatsvindt in alle wijken van Bagdad. Het COI Focus geeft een duidelijke lijst van vele zware aanslagen die in Bagdad hebben plaatsgevonden (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september, p.45). Het OI Focus gaat ook over de verschillende problemen gebonden met de sjiiitische milities die ongestraft gedragen.

Echter is de tegenpartij van mening dat de Iraakse hoofdstad niet wordt geteisterd door willekeurig geweld op dit moment.

Eerst en vooral, is het belangrijk te benadrukken dat de verwerende partij hier een onjuiste juridische kwalificatie maakt. Ze lijkt de noties “gewapend conflict” en “willekeurig geweld” te verwarren. Inderdaad, om te beweren dat er geen willekeurig geweld tegen burgers is, verklaart de verwerende partij dat “Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS” en “noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger”. Deze bevindingen vallen meer onder de kwalificatie van “gewapend conflict” dan de kwalificatie van “willekeurig geweld tegen burgers”, notie die niet herleidbaar is tot gevechtssituaties (M. LYS, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », Newsletter EDEM, Février 2016, p.18).

Hoewel Bagdad niet de hoofdzakelijke strijdplaats is tussen de Islamitisch Staat (IS) en het regeringsleger, wordt het wel regelmatig getroffen door aanvallen van de IS en beheerst door sjiitische milities.

Aantal burgers slachtoffers in Irak

Bagdad blijft in feite de Iraakse regio die het meest getroffen wordt door het geweld. Hoewel de Islamitische Staat terrein verliest in andere delen van Irak, verhoogt de IS zijn terreur strategie in de hoofdstad.

De krant « Le Monde » stelde dat « l'EI privilégie les attaques de diversion pour fixer les troupes irakiennes loin du front, les obligeant à se redéployer en position défensive autour de la capitale, et pour attiser les tensions confessionnelles entre sunnites et chiïtes » (H. SALLON, « L'état Islamique multiplie les attaques en Irak », Le Monde, http://www.lemonde.fr/proche-orient/article/2016/03/09/l-etat-islamique-multiplie-les-attaques-enirak_4879246_3218.html#XLFJ8tLlrw5J5SSY.99).

Nog heel recent kon er worden gelezen betreffende de aanvallen van de IS in Bagdad:

Gedurende september 2017, werden 82 incidenten gerapporteerd. Deze incidenten hebben de dood van 55 mensen (51 burgers) veroorzaakt en hebben 183 personen (171 burgers) gewonden:

Gedurende augustus 2017, werden 98 incidenten gerapporteerd. Deze incidenten hebben de dood van 79 mensen (58 burgers) veroorzaakt en hebben 182 personen (146 burgers) gewonden:

Gedurende juli 2017, werden 103 incidenten gerapporteerd. Deze incidenten hebben de dood van 78 mensen (62 burgers) veroorzaakt en hebben 111 personen (94 burgers) gewonden:

Gedurende juni 2017, werden 78 incidenten gerapporteerd. Deze incidenten hebben de dood van 37 mensen (29 burgers) veroorzaakt en hebben 108 personen (88 burgers) gewonden:

Deze informatie bewijzen dat sinds een jaar aanslagen in Bagdad heel frequent en dodelijk blijven.

Sjiitische milities

Voorts, blijkt uit de bestreden beslissing dat “de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden” (beslissing, p. 5).

Deze sjiitische milities zijn gewapend, betaald en gesteund door de Iraakse regering. Ze handelen straffeloos. Soennitische burgers zijn vaak het doelwit van deze daden van geweld, maar niet uitsluitend artikel van Human Rights Watch, “Iraq: Possible War Crimes by Shia Militia - Sunnis Targeted in Muqadadiya after ISIS Attack”, 31 januari 2016, <https://www.hrw.org/news/2016/01/31/iraq-possible-war-crimes-shia-militia>; het rapport van de United States Army War College, “Iraq's Shia Warlords and Their Militias: Political and Security Challenges and Options”, juni 2015, <http://www.strategicstudiesinstitute.army.mil/pdffiles/PUB1272.pdf>).

Als gevolg, zijn burgers nog steeds massaal getroffen door geweld die zich in de Iraakse hoofdstad afspeelt.

Een rapport van de Verenigde Naties betreffende de “ernstige en uitgebreide” gevolgen van het conflict in Irak op burgers zegt dat: “From 1 January 2014 through to the end of October 2015, UNAMI/OHCHR recorded at least 55,047 civilian casualties as a result of the non-international armed conflict in Iraq: 18,802 killed and 36,245 wounded. During the period covered by this report, 1 May to 31 October 2015, a minimum of 10,911 civilian casualties resulted from the ongoing violence, including at least 3,855 persons killed and 7,056 wounded. Baghdad was the most affected governorate, with a minimum of 6,168 civilian casualties (1,875 killed and 4,293 wounded). (...) Improvised explosive devices (IEDs), including body-borne (BBIED), vehicle-borne (VBIED), and suicide vehicle-borne (SVBIED) devices, were the deadliest tactic used against civilians, resulting in at least 7,086 civilian casualties (1,717 killed and 5,369 wounded) during the reporting period. As noted, the actual number of civilian casualties could be much higher than those recorded. Additionally, the number of civilians who have died from the secondary effects of violence, such as lack of access to basic food, water or medical care is unknown” (Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights and United Nations Assistance Mission for Iraq, “Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015”, <http://www.ohchr.org/Documents/Countries/IQ/UNAMIRreport1May31October2015.pdf>, pp. 5-6).

Bovendien, wat betreft het aantal burgerslachtoffers in Irak, verwijst Cedoca in de COI Focus Veiligheidssituatie in Bagdad van 25 september 2017 naar de bron “Iraq Body Count” (IBC), “een Britse ngo die de door geweld omgekomen burgers in Irak telt sinds het begin van de Irak-oorlog in 2003”. Volgens Cedoca, komt de meest accurate informatie van IBC. Zijn definitieve gegevens worden enkele maanden na de feiten gepubliceerd nadat een grondig onderzoek naar de incidenten werd gedaan.

We kunnen ons terecht vragen stellen over de kwaliteit van deze bron. IBC verzamelt informatie over gewelddadige sterfgevallen die aangekondigd worden in andere media, of vastgesteld door mortuaria in beschikbare verslagen. Aangezien er geen “actief” onderzoek van geïsoleerde gebeurtenissen door IBC uitgevoerd wordt, wordt een groot aantal slachtoffers niet aan de kaak gesteld. De media besteden

inderdaad meer aandacht aan gebeurtenissen waarbij vele doden vielen. Bijgevolg stemmen de gegevens van IBC niet overeen met de werkelijkheid (Caritas international en CIRE, « Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », bovenvermeld, pp. 35-37). Het artikel "Iraq Body Count : Undercounting Death With Pro-war Cash" opgesteld door Ahmed Nafeez en gepubliceerd op de website 'Clearing House', uitte ernstiger beschuldigingen tegen IBC. Nafeez beschuldigt IBC om fondsen te ontvangen van actoren die een belang hebben bij het Iraakse conflict (o.a. Amerikaanse, Zwitserse, Noorse en Duitse ministeries van Buitenlandse Zaken). Hoewel het gebruik van deze informant rechtmatig is gezien het gebrek aan bronnen die burgerslachtoffers van het conflict tellen, moest Cedoca toch in zijn verslag benadrukken dat een zekere partijdigheid niet uitgesloten is (Caritas international en CIRE, « Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », bovenvermeld, pp. 36-37).

Deze overwegingen tonen als gevolg de onveiligheid in heel Bagdad aan.

Impact van het geweld op het dagelijkse leven

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad moet niet alleen rekening worden gehouden met het aantal te betreuren burgerslachtoffers, maar ook met kwalitatieve factoren, waaronder o.a. de impact van dit geweld op het leven van de burgers. Volgens de verwerende partij is "Bagdad [...] nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd [...]. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar [...] Verder blijkt [...] dat de scholen in Bagdad open zijn [...] [en dat] er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is [...] Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd" (beslissing pp. 5-6).

Hieromtrent dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij een onredelijke en gedeeltelijke lezing van de beschikbare informatie heeft gedaan.

Zelfs als goederen verhandeld worden en vrij verkrijgbaar zijn in Bagdad, stelt Cedoca vast dat "de nationale structuren voor hulp aan behoeftigen dreigen ineen te storten door de sterke toename van de vraag enerzijds, en de precaire begrotingssituatie van de staat alsook de afname van de inheemse voedselproductie door de oorlogshandelingen anderzijds" (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september, pp.39-43).

Hoewel de scholen in Bagdad open zijn, vermeldt het COI Focus dat, in Bagdad, "het aantal schoolverlaters omwille van een moeilijke en onveilige weg naar school hoger ligt dan in andere provincies" (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september, pp.39-43).

Wat betreft de gezondheidszorg, verklaart Cedoca: "Veel artsen hebben het land verlaten na 2003, en de investeringen in de gezondheidszorg zijn niet voldoende om de toegenomen vraag in Bagdad op te vangen. Artsen in de hoofdstad klagen over een tekort aan medisch materiaal en medicijnen, te weinig ziekenhuizen en de dreigementen en geweld van familieleden van overleden patiënten. Artsen lopen ook gevaar om beroofd of ontvoerd te worden tegen losgeld. Bovendien kunnen zij worden opgeroepen om dienst te doen aan het front tegen ISIS. Bagdad behoort tot de probleemgebieden wat de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen betreft, dit brengt vooral in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich mee" (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september, pp.39-43).

Uit andere bronnen blijkt ook dat : « L'Irak est le pays qui subit le plus grand nombre d'attentats perpétrés par Daesh. A l'hôpital de Bagdad, victimes civiles et militaires se croisent sous le regard des médecins qui se sentent, de plus en plus, en première ligne. [...] L'Irak est le pays le plus touché par les attentats commis par Daesh, au point que de nombreux médecins ont fini par s'exiler, craignant pour leur propre sécurité. [...] "Il y a beaucoup de médecins qui quittent le pays parce que c'est trop difficile. On risque d'être tué ou agressé alors beaucoup préfèrent s'enfuir" » (BFM TV, « Lutte contre Daesh: les médecins quittent l'Irak, usés et inquiets », 11 avril 2016, <http://www.bfmtv.com/international/reportage-les-medecins-uses-et-inquiets-quittent-l-irak-962850.html>).

Betreffende de vluchtelingenstromen naar Bagdad: "Daar staat tegenover dat ontheemden uit andere provincies die nu in Bagdad verblijven heel duidelijk te kennen geven om terug te willen keren. [...] De IDP's in Bagdad lijden over het algemeen onder slechte woonomstandigheden, een gebrek aan werk, de gestegen levensduurte en de onveiligheid in de hoofdstad. [...] Allemaal hebben ze te lijden onder frequente onderbreking van basisdiensten en slechte leefomstandigheden" (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september, pp.39-43).

De omvang en complexiteit van de humanitaire crisis is zodanig dat de Verenigde Naties sinds augustus 2014 de hoogst mogelijke noodsituatie in Irak heeft toegekend – niveau 3 (UNHCR, UNHCR Position on Returns to Iraq, Novemver 2016, p. 20, <http://www.refworld.org/docid/58299e694.html>).

Voorts kent Cedoca toe dat het openbare leven in de stad, zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007, niet stil viel (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september, pp.39-

43). Daarenboven kwam het openbare leven in 2014 en begin 2015 ook niet tot stilstand, periode waarvoor de verwerende partij de subsidiaire beschermingsstatus toekende aan de Bagdadi's asielaanvraager op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (zie RvV, arrest nr 165 616 van 12 april 14 2016, punten 5.3 en 5.4). Een daling van de mate van het geweld kan dus niet worden afgeleid van het gevolg van het openbare leven in Bagdad.

Deze criterium is even belangrijk als het aantal geweldincidenten of het aantal doden. Immers, volgens de jurisprudentie van de Europees Hof voor de rechten van de Mens "dans la droite ligne des observations de Lilian Tsourdi, on peut remarquer que dans son arrêt Sufi et Elmi12., la Cour européenne des droits de l'homme n'a pas fondé son raisonnement uniquement sur un calcul mathématique du nombre de victimes civiles d'un conflit armé, et n'a pris en considération les chiffres objectifs que comme un élément parmi d'autres de son analyse. Elle a ouvert la porte à une argumentation également basée sur des principes inspirés du droit international humanitaire et du « human security paradigm ». Ce « human security paradigm suggests that the severity of armed conflict needs to be assessed in the context of broader social impacts, especially for sustainable living » (nous soulignons). Comme l'explique Lilian Tsourdi, « [t]his perspective points to two possible metrics: first, the number of people displaced including both refugees and IDPs, and secondly, chronic state failure leading to the collapse of infrastructure and basic services », cette seconde unité de mesure du degré de violence étant aussi importante que la première car « there is a strong correlation between armed conflict, underdevelopment, and State failure ». Même si la Cour de Strasbourg n'a pas explicitement cité le droit international humanitaire ou le human security paradigm dans le texte de son arrêt Sufi et Elmi, et même si cette approche a pu paraître quelque peu relativisée dans les arrêts ultérieurs SHH c. Royaume-Uni et KAB c. Suède, on ne peut que l'encourager. En effet, à défaut pour la C.J.U.E., dans ses arrêts Elgafaji et Diakité, d'avoir donné des indications claires destinées à encadrer la notion de violence aveugle envers les civils, il apparaît nécessaire d'affiner l'analyse des situations de conflits armés dans lesquelles se pose la question de l'existence d'une telle violence en prenant en considération davantage de critères que les seuls chiffres des victimes ou le seul nombre d'attentats, et en intégrant des considérations dérivées du droit international humanitaire et du human security paradigm."

Cedoca stelt ook vast dat "er talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie" (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september 2017, pp.39-43). Met hoogtepunt de bestorming van de internationale zone door de aanhangers van de sjiitische geestelijke en politicus Moqtada al-Sadr op 30 april 2016. Er werd toen een noodtoestand uitgeroepen door Iraakse functionarissen voor de hele stad Bagdad na honderden demonstranten loyaal aan de populaire sjiitische imam "Muqtada al-Sadr" de zwaar versterkte Groene Zone hebben geschonden in antwoord op de oproep van hun leider om de regering onder druk te hervormen: "Iraqi officials declared a state of emergency for all of Baghdad on Saturday after protesters loyal to popular Shiite cleric Muqtada al-Sadr breached the heavily fortified Green Zone, home to government buildings and foreign embassies, including the American one. "Iraq security authorities have declared a state of emergency in Baghdad", said Brig. Gen. Saad Mann, a spokesman for the Iraqi military. "All gates that lead to Baghdad are closed. No one is allowed to enter into Baghdad, only those who want to leave Baghdad can do so." (...) Supporters of Sadr, whose fighters once controlled swaths of Baghdad and helped defend the capital from ISIS, have been demonstrating for weeks at the gates of the Green Zone, responding to their leader's call to pressure the government to reform. Saturday was the first time the protesters breached the compound's walls" (M. Abbas, F. B. Bruton and E. Chuck, "Baghdad in State of Emergency After Supporters of al Sadr Storm Green Zone", <http://www.nbcnews.com/storyline/iraq-turmoil/baghdad-state-emergency-after-supporters-alsadr-storm-green-zone-n565266>).

Deze gebeurtenis beklemt toont de onzekerheid die in Bagdad plaatsvindt en dat zelfs de meeste beschermde plaatsen onveilig zijn.

Begin februari 2016 begonnen de bouwwerken van een reeks van muren rond Bagdad om de stadsringen te versterken tegen de infiltraties vanuit de omliggende gebieden. Dit project werd bekritiseerd om verschillende redenen, namelijk voor het feit dat een deel van het project bestaat uit een vermindering van het aantal controleposten binnen de stadsgrenzen. Verborgene terreurcellen van ISIS zouden ervan kunnen profiteren "om zich vrijer te kunnen bewegen binnen de stad" (COI Focus – IRAK. De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september 2017).

Tot slot lijkt het niet redelijk om te zeggen dat de Iraakse autoriteiten politieke en administratieve controle over de stad blijven houden. De nationale autoriteiten zijn in feite niet in staat om de burgers te beschermen: de corruptie woedt. Om aanvallen te voorkomen en de stad van de IS te beschermen, werden door de regering en milities vele check-points opgezet. Tevens wordt er een schermwand gebouwd (zie supra). Toch is de IS nog steeds in staat om verschillende explosieven en autobommen in Bagdad binnen te brengen en daar dus terreur te zaaien. Deze zwakte zou te wijten zijn aan de

corruptie die het land teistert en die de overheid, noch het leger spaart. Corruptie zou ook geleid hebben tot het gebruik door het leger van defecte detectoren van explosieven. Ofschoon de onvolkomenheid van deze apparaten werd bewezen, toch worden ze nog steeds gebruikt (Caritas international en CIRE, « Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », december 2015 – mei 2016, p. 52).

Grootter risico voor soennitische burgers

Volgens de beslissing (p.5) blijkt uit dat “ de soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is »

Het CGVS argumenteert dat het risico voor soennitische burgers groter is. In casu bestaat er een groter risico voor de verzoeker – soennitische – om een ernstige bedreiging van het leven te ondergaan (article 48/4 § 2, c). Jurisprudentie van andere landen concluderen ook dat.

Norway, Asylum practice note, 29 March 2017 14 makes reference to JK and Others v. Sweden (No. 59166/12), 23.08.2016 and further states the following: “Although the security situation in Baghdad is difficult and unstable, the situation is not such that any applicant from this province is in real danger of treatment as described in the Immigration Act section 28, first paragraph, letter b. See paragraph 3.3 regarding decisions in the Immigration Service's parliamentary committee. The situation in Baghdad is somewhat better than in central parts of Iraq. The authorities are still considered to be in control. There are no fighting actions inside the city ... People have fled to the city or moved internally in town, rather than leaving it. However, there is a high level of violence, where many civilians are killed and injured. The violence consists of bombings, explosions, liquidations, kidnappings and other acts of violence. Violence appears to be arbitrary and there are no areas in Baghdad that appear to be hot spots in this way. ISIL conducts daily actions in the form of car bombs / homemade bombs aimed at shiites in both clean and mixed shore parts, as well as targeted actions against governmental targets. The main shiamilites are mobilized to defend against ISIL's advance and have been given full powers to assist the authorities with orderly tasks in the city. These are believed to be behind a series of liquidations aimed at the Sunni Muslims in Baghdad. In the assessment of risk of return, the case manager shall emphasize the general situation at the applicant's home, together with the applicant's individual circumstances. Applicants who belong to vulnerable or vulnerable groups in Baghdad may be entitled to protection.”

De UK Upper Tribunal, BA (Returns to Bagdad) Iraq CG [2017] UKUT 00018 (IAC) 23 January 201715 “However, Sunni identity alone is not sufficient to give rise to a real risk of serious harm. Individual characteristics, which do not in themselves create a real risk of serious harm on return to Bagdad, might amount to a real risk for the purpose of the Refugee Convention, Article 15(c) of the Qualification Directive or Article 3 of the ECHR if assessed on a cumulative basis. The assessment will depend on the facts of each case....In general, the authorities in Bagdad are unable, and in the case of Sunni complainants, are likely to be unwilling to provide sufficient protection. (...). In this case, the evidence shows that the level of potential harm from the risks identified above is likely to be sufficiently serious to amount to persecution or serious harm. If targeted as a perceived collaborator, a suspected Sunni insurgent, or for kidnapping, the risks include death or serious physical harm. The central issue for determination in this appeal is whether there is a ‘reasonable degree of likelihood’ or ‘substantial grounds for believing’ that there is a real risk of such serious harm occurring. A low standard of proof is applied in a protection claim precisely because of the serious nature of the potential risk on return. It is trite law that the risk should be considered holistically, which might require an assessment of a number of cumulative factors. After having considered all of the circumstances as a whole we are satisfied that the appellant's individual profile is such that it would give rise to a real risk of serious harm if the appellant is returned to Bagdad. Although none of the factors outlined above are sufficient to give rise to a real risk if taken alone, there is some level of risk associated with each factor. If the risks are assessed on a cumulative basis we are satisfied that they are sufficient to meet the low standard of proof required in a protection claim given the serious nature of the potential harm involved.”

Conclusie

Rekening houdend met al deze elementen gaat de verzoekende partij niet akkoord met het feit dat Bagdad nog steeds een functionerende stad is. Er is een overduidelijke binnenlands gewapende conflict in Bagdad tussen enerzijds ISIS en anderzijds de ISF, de sjitische milities, de volksmobilisatie maar ook een conflict tussen Soennitischen en sjitische milities. Het aantal geweldincidenten fluctueert maar blijft altijd hoog. De meeste slachtoffers zijn altijd burgers. Gezien de aanvallen en de aanslagen van deze vorige maanden, is het geweld tegen deze burgers niet doelgericht omdat dat geweld elke persoon zonder onderscheid kan aanraken (en niet alleen leden van de politie, van de lager of een speciaal populatiegroep) Door geen rekening te houden met de individuele situatie van de verzoeker, lang en precies uitgelegd in zijn gehoren, en de algemene situatie in Bagdad tussen Soennitischen en sjitische milities heeft de tegenpartij het artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden.

Als Uw Raad zou vaststellen dat er geen spraak is van willekeurig geweld in de zin van het artikel 48/4, §2, c), is er geen twijfel dat het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen in overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Een complete en grondige lezing van de verschillende informatie die in het administratief dossier staan, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat :

« Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n° 33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook M.S.S. v. Belgique et Grèce, n°30696/09 van 21 januari 2011).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen (EHRM, Saadi c. Italie, n°37201/06 van 28 februari 2008, § 132) : « Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé.»

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn beroep volgende stukken toe:

- stuk 3 - Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides, Irak : les milices chiïtes, 15 avril 2016 : https://ofpra.gouv.fr/sites/default/files/atoms/files/1604_irq_ft_les_milices_chiïtes.pdf ;
- stuk 4 - Service Ulysse, La prise en compte de la santé mentale dans la procédure d'asile, 2009 : http://www.ulvsse-ssm.be/images/recherches/procedure_asile_et_santé_mentale_2009/etude.pdf, pp. 501-503 ;
- stuk 5 - Libération, «Al-Maliki se venge sur les sunnites de Bagdad», 15 juillet 2014 <http://www.libération.fr/planete/2014/07/15/al-maliki-se-venge-sur-les-sunnites-de-bagdad> 1064419;
- stuk 6 - La situation sécuritaire à Bagdad, <http://www.cgra.be/fr/infos-pavs/la-situation-securitaire-bagdad>;
- stuk 7 - Amnesty International 2014/2015, verslag.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 17 juli 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus Irak "Veiligheids-situatie in Bagdad" van 26 maart 2018.

2.2.2. Tijdens de terechtzitting maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende documenten:

"1. Een document van 2009 met de titel "Commission rogatoire" waarin de rechter de nationale veiligheid verzoekt een procédure in te leiden tegen verschillende personen, waaronder de verzoeker (7e genoemd), omdat zij als terroristen worden verondersteld (stuk 1).

2. Twee documenten (over hetzelfde vonnis) van februari 2013 waarbij het gebrek aan bewijs wordt vastgesteld en de aanklacht van terrorisme tegen verzoekster wordt ingetrokken. Verzoeker bleef echter nog twee jaar in de gevangenis voordat hij daadwerkelijk werd vrijgelaten (stuk 2 en 3).

3. Een vonnis van het Centraal Strafhof van Irak van mei 2013 waarin de rechtbank verzoekster lijkt vrij te laten, bepaalde aanklachten afwijst, maar de aanklacht voor het vervoer van bommen met terroristische motieven handhaaft (stuk 4).

4. Het verslag van een medisch onderzoek waaruit blijkt dat verzoeker in de gevangenis geweld heeft ondergaan. Verzoeker had dit medisch onderzoek tijdens zijn gehoor besproken (stuk 5).

6. De brief van het forensisch instituut naar aanleiding van het medisch onderzoek (stuk 6)."

Volgens verzoeker bevestigen deze documenten al zijn verklaringen dat hij ten onrechte werd gearresteerd wegens terroristische daden en dat hij werd vrijgesproken en vrijgelaten na vijf jaren in de gevangenis waarin hij ernstig werd vervolgd.

Bij deze stelt de Raad vast dat stukken 5 en 6 reeds werden voorgelegd in het kader van verzoekers gehoren bij het CGVS. Deze stukken zijn dan ook geen nieuw element in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met

het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker verklaart een Iraaks staatsburger te zijn en een soenniet van Arabische origine uit Bagdad. Verzoeker werd op 8 december 2009 door gemaskerde en gewapende mannen thuis opgepakt. Verzoeker werd vastgehouden en pas op 15 januari 2015 vrijgelaten. Verzoeker werd verschillende keren ondervraagd voor de rechtbank over terrorisme maar nooit veroordeeld. Verzoeker verklaart dat zijn neef W. die eveneens werd vrijgelaten, kort daarna terug werd opgepakt en dat de sjjiitische militie naar hem hebben gevraagd. Verzoeker vreest bij terugkeer terug te worden opgepakt en vastgehouden door de sjjiitische militie.

2.4.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd.

De kern van de bestreden beslissing is als volgt. De commissaris-generaal sluit niet uit dat verzoeker gedurende een bepaalde periode in een Iraakse gevangenis heeft verbleven, hetgeen hij immers staft

met een aantal voorgelegde documenten. De verzoeker maakt de context en omstandigheden waarin deze detentie heeft plaatsgevonden op basis van zijn argumenten echter niet geloofwaardig.

De commissaris-generaal stelt immers vast dat het vluchtrelaas wordt gekenmerkt door talloze vaagheden en inconsistenties:

- (i) zo kan verzoeker geenszins eenduidige en concrete verklaringen afleggen over zijn vervolgers, hoewel hij meer dan vijf jaar door hen werd vastgehouden;
- (ii) verzoeker is ook erg vaag over de redenen waarom hij al die tijd gevangen werd gehouden;
- (iii) verzoeker legt weinig concrete verklaringen af omtrent de verschillende keren dat hij voor de rechtbank moest verschijnen.

Verder stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen niet stroken met de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegde. Verzoeker legt verder geen documenten voor over de beschuldigingen aan zijn persoon of de reden waarom hij werd vastgehouden.

De overige voorgelegde documenten doen niet meer dan verzoekers nationaliteit en identiteit vaststellen, die niet worden betwist. Aan de kopie van verzoekers eigen notities hecht de commissaris-generaal geen objectieve bewijswaarde en tevens stelt hij dat de brief over een afspraak met zijn sociaal assistent geen bijkomende informatie verschaft over verzoekers persoonlijke asielproblemen.

De commissaris-generaal besluit dat hij in de onmogelijkheid is om een beeld te krijgen van verzoekers werkelijke situatie in de afgelopen jaren en herinnert aan verzoekers medewerkingsplicht waaraan hij verzaakt. Het is pas als er een correct en volledig beeld van verzoekers situatie is, dat de commissaris-generaal een inschatting kan maken van de nood aan internationale bescherming, wat hier niet het geval is. Gelet op de ongeloofwaardige versie van de feiten, meent commissaris-generaal allerminst te kunnen besluiten dat verzoeker in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

2.4.2.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

2.4.2.5. Verzoeker slaagt er niet in de vaststelling te ontcrachten dat hij geenszins eenduidige en concrete verklaringen kan afleggen over zijn vervolgers hoewel meer dan vijf jaar door hen werd vastgehouden. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld: *“Zo beweert u dat u door sjjiitische milities in uw stad Bagdad wordt belaagd, maar kunt u niet concreet aangeven over welke militie dit dan wel zou gaan. U verklaart dat Asa’ib Ahl al-Haq en Badr de enige twee milities zijn die zeer veel macht hebben in Bagdad, maar op de vraag welke van die twee u dan in het vizier heeft kunt u geen antwoord bieden.(...) U hebt het steeds over milities van de overheid, maar u weet niet dewelke.”*

Verzoeker betoogt dat hij op coherente en uitvoerige wijze heeft verteld over de nacht wanneer hij werd opgepakt en *“consistent”* is gebleven in zijn verklaring dat hij niet weet welke militie hem heeft gearresteerd. Zulke argumentatie overtuigt geheel niet.

Vooreerst kan van iemand die voorhoudt iets meer dan vijf jaar te zijn vastgehouden, terecht redelijkerwijze worden verwacht dat hij concreet en specifiek kan aangeven wie zijn vervolger is.

Ten tweede doet deze argumentatie geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker over een essentieel element dat aan de kern van zijn vluchtrelaas raakt, d.i. de aanwezigheid van majoor Hasan tijdens zijn arrestatie, geen consistente en coherente verklaringen heeft afgelegd. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor geen melding maakte van de aanwezigheid van majoor Hassan op het moment dat hij werd gearresteerd op 8 december 2009, terwijl hij dit tijdens zijn tweede gehoor wel vermeldde. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij *“dacht hij dit detail al in zijn eerste gehoor had gezegd”*. Hiermee volhardt verzoeker in een betoog dat hij tijdens zijn tweede gehoor reeds aanvoerde (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 3, 5 en 15), waarbij in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat uit het gehoorverslag van het eerste gehoor het tegendeel blijkt.

De aanwezigheid van majoor Hassan op het moment dat hij werd opgepakt op 8 december 2009 maakt een essentieel element uit dat de kern van zijn vluchtrelaas raakt. Redelijkerwijs kan van verzoeker worden verwacht dat hij hierover coherente en consistente verklaringen aflegt.

Uit zijn verklaringen blijkt immers dat de mensen die hem kwamen arresteren gemaskerd waren. Majoor Hasan was echter niet gemaskerd en hoewel verzoeker hem bij de arrestatie niet had herkend, vernam hij na een week detentie dat deze persoon de beruchte majoor Hasan was. In verzoekers tweede gehoorverslag kan worden gelezen: *“We waren gearresteerd door Liwa Brigade 55. Door majoor (Raid) Hasan. Hij is een bekend persoon, hij heft een bijnaam “Mimati”, dat komt uit een Turks tv-programma. De held van een Turks tv-drama is een crimineel die Mimate heet. Deze persoon heeft mij gearresteerd. Je kan dat op Youtube vinden, gewoon de misdaden van Raid Hasan zoeken, Liwa Brigade 55? Je zal dat op Youtube zien wat hij doet met de mensen.”*

(...)

“Ja, de andere gevangenen in de gevangenis hebben met verteld dat het Majoor Hasan is of Mimati. Ik had er ook mijn twijfels over, toen ze bij ons binnenvielen en ons meenamen, hij leek echt een gruwelijk persoon, hij is kaal. Hij ziet er echt een crimineel uit. Maar toen ze mij meenamen wist ik niet wie hij was, maar had er wel gevoel over, maar wist niet zeker. Maar toe ze ons in de gevangenis brachten, hebben we gevraagd en zegden: het is majoor Hasan, dat was na 7 dagen. We hebben gevraagd: waar zijn we momenteel? Ze egden: jullie zitten nu in Brigade 55 bij Mimati.” (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 3, 5 en 15)

Aangezien uit zijn verklaringen blijkt dat majoor Hasan een berucht en bekend persoon is, kan verzoeker heden niet ernstig de aanwezigheid van deze majoor Hassan tijdens zijn arrestatie minimaliseren als een *“detail”*. Verzoekers latere verklaringen over de aanwezigheid van majoor Hasan tijdens zijn arrestatie, vallen dan ook bezwaarlijk te rijmen met zijn eerdere verklaringen. De leemten in zijn eerste gehoor, zijn in deze cruciaal. Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens zijn tweede gehoor dat hij de eerste dagen werd vastgehouden in Liwa Brigade 55, doch tijdens zijn eerste gehoor verklaarde verzoeker dat hij de eerste twee plaatsen van vasthouding niet wist (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag I, p. 17). Dit maakt een verdere incoherentie in verzoekers vluchtrelaas uit.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld: *“Aangezien u ook tijdens uw tweede gehoor bleef volharden dat u wordt bedreigd door milities van de overheid, werd u gevraagd of Majoor Hasan ook lid is van een bepaalde militie. Opnieuw kon u hier niet concreet op antwoorden, u herhaalde dat Asa'ib Ahl al-Haq en Badr de bekendste zijn, maar u weet niet met welke militie Majoor Hasan werkt (CGVS II p.6) en door welke militie u dan precies wordt gevisieerd.”*

Verzoekers betoog dat er in Bagdad veel milities actief zijn en dat de situatie aldaar complex is, houdt op zich niet in dat deze milities niet individueel te identificeren zijn. Uit stuk 3 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt immers dat deze milities hun eigen leiderschap en doelstellingen hebben.

Verzoeker verwijst naar zijn stress tijdens het gehoor als verschoning voor het feit dat hij *“sommige details”* is vergeten. Hij stelt dat het een klassiek kenmerk van PTSD is om zich elementen beetje bij beetje te herinneren en verwijst hierbij naar stuk 4 bij zijn verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen medisch document heeft voorgelegd waarin formeel een diagnose van PTSD wordt gesteld. Er wordt verder niet aangetoond dat verzoekers cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent, volledig en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker noch de raadsman die hem bijstond enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS.

De Raad heeft begrip voor de stress en emoties die een gehoor met zich mee kunnen brengen voor elke verzoeker die eraan wordt onderworpen. Echter, uit niets in het gehoorverslag blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om volwaardig deel te nemen aan het interview, in tegendeel: hij heeft duidelijke verklaringen afgelegd die bij wijlen zeer gedetailleerd waren. In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat, hoewel verzoeker emotioneel was, de gehoren op normale wijze zijn verlopen en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid (AD CGVS, stukken 5 en 9).

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat verzoeker geen eenduidige en concrete verklaringen aflegt over zijn vervolgers, terwijl hij meer dan vijf jaar door hen werd vastgehouden, hetgeen ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.4.2.6. Verzoeker doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat hij erg vaag blijft over de reden waarom hij meer dan vijf jaar in gevangenschap heeft moeten doorbrengen. Verzoeker stelt enkel dat hij op deze vraag verschillende keren duidelijk heeft geantwoord en verwijst naar bepaalde onderdelen van zijn gehoorverslagen. Verzoeker weerlegt evenwel niet dat hij, wanneer gevraagd naar de redenen voor zijn arrestatie, tijdens zijn gehoren de ene keer verklaarde dat het over racisme gaat, dat niet alleen hij

wordt geïndiceerd, maar iedereen uit zijn soennitische wijk, noch dat hij het tijdens zijn gevangenschap ook had over sektarisch geweld, etnische zuivering en geld (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag I p.18, 19, 20, 21, 22, 24, 27; AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II p.3,9,13).

Verder verklaarde verzoeker dat toen zijn neef W. opnieuw werd gearresteerd, naar hem werd gevraagd. Verzoeker kon echter niet zeggen waarom W. terug werd gearresteerd, noch waarom hij persoonlijk nog steeds wordt gezocht. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij bij terugkeer zal worden gearresteerd, maar stelt tevens dat arrestaties heel willekeurig zijn, dat het een etnische zuivering is en niet te weten waarom hij zal worden gearresteerd bij terugkeer daar hij zelfs niet weet waarom hij de eerste keer werd gearresteerd (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag I p.9, 26-27; AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II p.3). De commissaris-generaal kon uit deze verklaringen terecht afleiden dat verzoeker niet op de hoogte is waarom de Iraakse milities zo geïnteresseerd blijven in zijn persoon, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist of weerlegd.

Gelet op het feit dat verzoeker voorhoudt jarenlang te zijn vastgehouden, oordeelt de Raad samen met de commissaris-generaal dat verzoekers onwetendheid over de redenen waarom hij jaren in gevangenschap heeft moeten doorbrengen alsook over de reden waarom hij nog persoonlijk wordt gezocht, in casu niet aannemelijk is.

Wat betreft het motief in de bestreden beslissing *“Op de vraag waarom net u er wordt uitgepikt en net u uw land hebt moeten verlaten, terwijl uw broers en neven samen met u werden gearresteerd op 8 december 2009 en zij net als u als soenniet potentiële doelwitten van de milities blijven, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS II p.14). Waarom u ook veel langer hebt vastgezet dan uw broers en neven – zij kwamen immers al na anderhalf à drie jaar vrij – weet u evenmin (CGVS I p.22, CGVS II p.6,12).”*, volgt de Raad verzoeker in zijn betoog dat hij duidelijk heeft uitgelegd waarom hij langer werd vastgehouden dan zijn broers en neven alsook waarom hij het land heeft verlaten en zij niet (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag I, p. 18 en 25 en stuk 5, gehoorverslag II, p. 18). Evenwel is zijn kritiek gericht tegen een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. De overige vaststellingen, met name dat verzoeker erg vaag blijft over de reden waarom hij zo lang werd vastgehouden en het feit dat hij niet op de hoogte is waarom de Iraakse milities in hem geïnteresseerd blijven, zijn voldoende determinerend om het besluit dat verzoekers onwetendheid in deze niet aannemelijk is, te schragen.

2.4.2.7. Verzoeker verwijst naar recente landeninformatie die aantoont dat het loutere feit dat hij een soenniet is *“een weerlijk en gerechtvaardigd vrees voor vervolging” “veroorzaakt”,* met name een krantenartikel van Libération van 15 juli 2014 en het internetartikel op de website van het CGVS van 31 maart 2016, stukken 5 en 6 bij zijn verzoekschrift.

Uit de meest recente beschikbare landeninformatie blijkt *“dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiiitische milities”* (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus': “Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”, 26 maart 2018, p. 33-34).

Uit deze recente landeninformatie kan echter niet worden opgemaakt dat er actueel sprake zou zijn van groepsvervolging van soennieten in Bagdad of dat het loutere gegeven soenniet te zijn, zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, zoals verzoeker beweert. De informatie en verklaringen die verzoeker aanreikt houden ook niet in dat elke soenniet omwille van het behoren tot deze geloofsstrekking automatisch in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Evenmin kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden geïndiceerd of vervolgd.

Verzoeker dient aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging dreigt te worden geïndiceerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Verzoeker heeft in dit verband echter geen concrete, geloofwaardige en ernstige verklaringen afgelegd. Zoals hierboven reeds vastgesteld, legt verzoeker geen eenduidige en concrete verklaringen af over zijn vervolgers en blijft hij erg vaag over de redenen van zijn arrestatie hoewel hij meer dan vijf jaar gevangenschap werd gehouden.

2.4.2.8. Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker weinig concrete verklaringen aflegde over de verschillende keren dat hij tijdens zijn gevangenschap naar de rechtbank is moeten gaan. De Raad acht

het weinig aannemelijk dat verzoeker, die verklaart gedurende vijf jaar om de zoveel maanden naar de rechtbank te zijn moeten gaan, niet weet om welke rechtbank het ging, des te meer daar hij verklaarde dat hij een advocaat had (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag I, p. 19 en 24). De verklaring dat verzoeker geblinddoekt was, doet daaraan geen afbreuk. Een blinddoek verhindert verzoeker immers niet te vragen naar welke rechtbank hij wordt gebracht of in welke rechtbank hij zich bevindt.

Verzoeker stelt verder dat deze blinddoek en het feit dat zijn handen en voeten waren vastgebonden, hem verhinderde te verstaan wat de rechter zei. Dit neemt niet weg dat verzoeker tijdens zijn gehoren weinige consistente verklaringen aflegde over wat er in de rechtbank gebeurde. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld: *“Bij uw eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u dat er werd verwezen naar wetsartikelen, maar dat u niet weet dewelke, omdat u geen kennis hebt van dergelijke juridische zaken en omdat uw mentale toestand toen niet goed was (CGVS I p.24), terwijl u bij uw tweede gehoor bij het CGVS plots wel wist te vertellen op basis van welke wetsartikelen u werd vastgehouden, u beweerde dat het zou gaan om Artikel 4 Terrorisme (CGVS II p.16), maar volgens u wordt elke soenniet in de gevangenis vastgehouden op basis van Artikel 4 Terrorisme (CGVS II p.16,17,18).”*

Verzoeker kan bezwaarlijk deze inconsistentie in zijn verklaringen minimaliseren nu deze betrekking heeft op een essentieel element van zijn vluchtrelaas, met name een mogelijke reden voor zijn vasthouding.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld: *“Gevraagd naar wat u precies ten laste werd gelegd, verklaart u dat u nergens van werd verdacht, dat men gewoon uw geld wilde, dat ze jullie hebben leeggezogen en dat er ook geen onderzoek werd uitgevoerd (CGVS I p.17,19, CGVS II p.16). Deze verklaringen stroken echter niet met de inhoud van de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag. Uit enkele van deze documenten (Document 5 en Document 8) blijkt namelijk dat er wel degelijk een onderzoek tegen u lopende was, namelijk op basis van een getuigenis van ene R.H.A.S.. In Document 5 staat immers vermeld dat R.H.A.S. zijn verklaring heeft ingetrokken en dat daardoor het onderzoek werd stopgezet en u en W.T.A. werden vrijgelaten. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat R.H.A.S. ook werd gearresteerd in de nacht van 8 december 2009, maar dat hij geen familie is (CGVS I p.17). Over de inhoud van dit document en de getuigenis van R.H.A.S. weet u echter helemaal niets (CGVS I p.20,23, CGVS II p.17), integendeel, u beweert dat het document waarin sprake is van een getuigenis tegen u (Document 5) een arrestatiebevel is en u blijft volhouden dat u werd vrijgelaten na het betalen van smeergeld (CGVS I p.13, CGVS II p.17). Ook uit Document 8 blijkt het stopzetten van het onderzoek naar de verdachten, waarna uw naam staat genoteerd, de naam W.T.A. en O.T.A.. Dat u er niet in slaagt een valabele uitleg te geven over de inhoud van de door u neergelegde documenten, dat u beweert dat ook de gerechtelijke papieren allemaal leugens zijn (CGVS I p.17, CGVS II p.16) en dat u klaarblijkelijk 1000 dollar hebt betaald om een document te verkrijgen (CGVS II p.16) bevestigt alleen maar het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag en toont het gesolliciteerde karakter van de door u neergelegde documenten aan.*

Voorts valt het op dat u er wel in bent geslaagd om documenten neer te leggen omtrent het stopzetten van het onderzoek naar uw persoon en uw daaruit voortvloeiende vrijlating, maar dat u geen enkel gerechtelijk document neerlegt over wat daaraan is voorafgegaan. U beschikt namelijk niet over documenten omtrent de beschuldigingen aan uw persoon of over waarom u werd vastgehouden, terwijl uit uw verklaringen ontegensprekelijk blijkt dat u in de loop van uw gevangenschap talloze keren voor de rechtbank hebt moeten verschijnen. Van iemand die meer dan vijf jaar in verschillende gevangenissen heeft verbleven kan redelijkerwijs worden verwacht om uitgebreide documentatie neer te leggen over het gevangenschap, de overplaatsingen van de ene naar de andere gevangenis, het gerechtelijk onderzoek en dergelijke meer, zeker aangezien u duidelijk de mogelijkheid hiertoe had, in Irak had u immers een advocaat die uw zaak ter harte nam, uw dossier heeft kunnen inkijken en kopieën hiervan heeft kunnen nemen om die naar u op te sturen (CGVS I p.14,16). Dat u slechts enkele zeer slecht leesbare kopieën neerlegt omtrent het stopzetten van het onderzoek naar uw persoon, waarvan u nota bene zelf de inhoud niet kent, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker weinig tegen deze vaststellingen inbrengt, behalve dat hij eigenlijk bedoelde dat hij niet kon rekenen op een onafhankelijk juridisch systeem en dat hij geen recht van verdediging had. Deze post factum verklaring doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaringen niet stroken met de inhoud van de documenten die hij zelf voorlegt en dat hij daarenboven zelf niet op de hoogte is van of een valabele uitleg kan geven over de inhoud van de documenten die door hem werden neergelegd en waarvoor hij klaarblijkelijk 1000 dollar heeft betaald. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt in de bestreden beslissing niet gesteld dat deze documenten vals zijn, maar wel dat deze een gesolliciteerd karakter hebben nu hij hiervoor heeft betaald, dat zijn verklaringen niet

overeenstemmen met de inhoud van deze documenten, dat verzoeker geen valabele uitleg kan geven over de inhoud van deze documenten en dat verzoeker zelf beweert dat de gerechtelijke papieren ook allemaal leugens zijn.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal uit al deze elementen, die niet worden weerlegd, het *“bedrieglijke karakter”* van zijn verzoek om internationale bescherming afleidt.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker geen gerechtelijke documenten voorlegt die betrekking hebben op wat is voorafgegaan, stelt verzoeker dat zijn advocaat geen arrestatiebevel vond omdat het een willekeurige arrestatie was en er geen beschuldiging was op dat moment. Deze post factum verklaring doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat van iemand die meer dan vijf jaar in verschillende gevangenschappen heeft verbleven, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij uitgebreide documentatie neerlegt over de gevangenschap, de overplaatsingen van de ene naar de andere gevangenis, het gerechtelijk onderzoek en dergelijke meer. Bovendien strijdt het betoog in zijn verzoekschrift dat er geen arrestatiebevel was, met het gegeven dat verzoeker bij het CGVS zelf verklaarde dat het document 5 dat hij voorlegde aan het CGVS, een arrestatiebevel betrof (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag I, p. 13; stuk 5, gehoorverslag II, p. 17).

2.4.2.9. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat het voor slachtoffers van willekeurige arrestaties heel moeilijk is om officiële documenten te verkrijgen en verwijst naar stuk 7 bij zijn verzoekschrift. Het is echter merkwaardig dat verzoeker bij zijn aanvullende nota wel een aantal gerechtelijke documenten voegt die betrekking hebben op wat is voorafgegaan aan het stopzetten van het onderzoek en verzoekers vrijlating, hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift nog betoogde dat er geen arrestatiebevel was en geen beschuldiging op dat moment.

Zo legt verzoeker een document van 7 december 2009 voor waaruit blijkt dat een onderzoeksrechter een rogatoire commissie van de nationale veiligheid meedeelt dat verschillende personen van het 7de infanterie bataljon, waaronder verzoeker, worden verdacht van terrorisme en verzoekt om verdere maatregelen te nemen (stuk 1, aanvullende nota).

Tevens legt verzoeker twee documenten van 4 februari 2013 voor waarin wordt gesteld dat een aantal personen, waaronder verzoeker, in 2007 (!) werd beschuldigd van aanvallen op het Amerikaanse leger en het installeren van bommen in Allatifiya. Omdat hun bekentenissen werden verkregen op basis van foltering, worden de bewijzen onvoldoende gedacht. De aanklachten van terrorisme worden ingetrokken en hun vrijlating bevolen (stukken 2 en 3, aanvullende nota).

Ook legt verzoeker een vonnis van 8 mei 2013 van het Centraal Strafhof van Bagdad voor waarin kan worden gelezen dat er onvoldoende bewijzen zijn voor terrorisme, dat de vrijlating van verzoeker wordt bevolen maar dat de beschuldiging van bommentransport met terroristische motieven wordt gehandhaafd (stuk 4, aanvullende nota).

Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat hoewel het vonnis van 2013 de vrijlating van verzoeker beveelt, verzoeker nog twee jaar in de gevangenis zat wegens de oorlog. Hij stelt dat de originelen niet kunnen worden verkregen en dat de kopieën werden verkregen via de broer van verzoeker die zijn advocaat naar de rechtbank heeft gestuurd.

Uit het geheel van de documenten die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, blijkt dat hij reeds sinds 2007 wordt verdacht en beschuldigd van aanvallen op het Amerikaanse leger en het installeren van bommen Allatifiya. Het is voor de Raad weinig aannemelijk dat verzoeker, die meer dan vijf jaar werd vastgehouden en geregeld voor de rechtbank moest verschijnen, niet eerder van deze verdenking en beschuldiging op de hoogte was. De Raad meent dat het voor een verzoeker om internationale bescherming normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om op de hoogte te zijn van de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. Dat verzoeker pas na het indienen van dit beroep navraag of onderzoek laat doen naar de beschuldigingen die tegen hem werden geuit, getuigt van zeer weinig interesse voor zijn eigen zaak en relativiseert verzoekers vrees voor vervolging. Bovendien rijmen deze documenten waarin een specifieke beschuldiging wordt geuit niet met verzoekers betoog dat het een willekeurige arrestatie betrof vanwege niet nader genoemde sjiiitische milities.

Verder blijkt uit de documenten dat verzoekers naam vernoemd in een lijst die betrekking heeft op het 7de infanterie bataljon. Evenwel heeft verzoeker nooit verklaard dat hij werkzaam was in het leger, hij stelde enkel te hebben gewerkt in een elektrische / gamingwinkel (AD CGVS, stuk 9, gehoorverslag I, p. 10).

Ten slotte stelde verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS dat er geen vonnis was, terwijl hij heden een vonnis van 8 mei 2013 voorlegt.

De documenten gevoegd bij de aanvullende nota stroken dan ook niet met het betoog in het verzoekschrift noch met verzoekers verklaringen tijdens de gehoren bij het CGVS. Deze aanvullende nota is dan ook een zoveelste voorbeeld van interne tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker, alsook incoherenties tussen de verklaringen van verzoeker en de inhoud van de documenten die hij voorlegt. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Bovendien legt verzoeker slechts kopieën voor en geen originele documenten. Bijgevolg kunnen de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (AD CGVS, stuk 18, map met "landeninformatie", "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016).

De raadsman van verzoeker kan bijgevolg niet worden bijgetreden in zijn argumentatie dat de aanvullende nota nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

2.4.2.10. Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift dat hij precieze en consistente verklaringen over zijn gevangenschap heeft afgelegd, onder meer over zijn mishandeling, gaat voorbij aan de kern van de bestreden beslissing. Er wordt niet betwist dat verzoeker een bepaalde periode in een Iraakse gevangenis heeft verbleven, hetgeen hij volgens de commissaris-generaal immers staft met "*een kopie van een medisch rapport (Document 6), een brief van de stamleiders (Document 7), een filmpje (Document 13, CGVS I p.15) en u legt een Belgisch medisch attest neer waaruit blijkt dat u verscheidene littekens op uw lichaam hebt (Document 9)*".

Hieruit volgt dat het medisch rapport (AD CGVS, stuk 17, map met 'documenten') niet zonder meer werd geweigerd, zoals verzoeker beweert, integendeel: het wordt door de commissaris-generaal beschouwd als een stuk dat verzoekers gevangenschap staft.

Uit dit medisch rapport kan worden afgeleid dat verzoeker werd mishandeld in de Iraakse gevangenis, maar het rapport geeft op zich geen uitsluitsel over de context en de omstandigheden van zijn detentie, in het bijzonder wie verzoekers vervolgers waren alsook de reden voor zijn detentie en zijn mishandeling. Verzoeker kan dus niet gevolgd worden in het argument dat de commissaris-generaal niet de juiste conclusie heeft getrokken uit dit medisch rapport of het niet goed heeft geanalyseerd.

Zoals eerder vermeld, het besluit van de commissaris-generaal dat de verzoeker de context en omstandigheden waarin zijn detentie heeft plaatsgevonden op basis van zijn verklaringen niet geloofwaardig maakt, vormt de kern van de bestreden beslissing.

De Raad herinnert eraan dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Deze elementen omvatten, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ook de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het is pas wanneer de commissaris-generaal een volledig beeld heeft van verzoekers situatie, dat hij de nood aan internationale bescherming kan bepalen. Hij kan dan beslissen, zoals in punt 2.3.2. vermeld, of in het licht van de feiten die verzoekers zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet, voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de commissaris-generaal op goede gronden besluit dat op basis van verzoekers ongeloofwaardige versie van de feiten allerminst een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld, daar (i) verzoeker geenszins eenduidige en concrete verklaringen kan afleggen over zijn vervolgers, hoewel hij meer dan vijf jaar door hen werd vastgehouden; (ii) verzoeker ook erg vaag is over de redenen waarom hij al die tijd gevangen werd gehouden; (iii) verzoeker weinig concrete verklaringen aflegt omtrent de verschillende keren dat hij voor de rechtbank moest verschijnen; (iv)

verzoekers verklaringen niet stroken met de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegde; (v) verzoeker geen documenten voorlegt over de beschuldigingen aan zijn persoon of de reden waarom hij werd vastgehouden en (vi) de overige voorgelegde documenten in wezen niet van die aard zijn om de gemaakte appreciatie om te buigen.

Gelet op deze vaststellingen, besluit de commissaris-generaal terecht dat de verzoeker de context en omstandigheden waarin zijn detentie heeft plaatsgevonden op basis van zijn verklaringen niet geloofwaardig maakt, dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een beeld te krijgen van verzoekers werkelijke situatie de afgelopen jaren en dat verzoeker daardoor verzaakt aan zijn medewerkingsplicht.

Bij gebrek aan een volledig beeld over verzoekers werkelijke situatie de afgelopen jaren, en in het bijzonder de context en omstandigheden van zijn detentie, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat in casu toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het gebrek aan een volledig beeld van zijn situatie laat immers niet toe vast te stellen dat er in casu sprake was van een vervolging in het verleden.

Verzoeker stelt nog dat hij zich in een hele slechte psychologische toestand bevindt en dat de herinneringen heel traumatisch zijn. Nogmaals, verzoeker heeft geen medisch document voorgelegd waarin formeel wordt bevestigd dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent, volledig en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn complexe traumatisering zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat de gehoren anders zouden zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn psychologische problemen hem ervan hebben weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden onverkort blijven gelden.

2.4.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat, hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming (AD CGVS, stuk 17, map met 'documenten'), de commissaris-generaal deze documenten zowel vormelijk als inhoudelijk heeft beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze documenten niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekers verklaringen niet voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk werden geacht, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad besluit dat het geheel van bovenvermelde vaststellingen onverminderd overeind blijft, met uitzondering van het overtollig geacht motief. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn ook pertinent en correct. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen, met uitzondering van het overtollig geacht motief. Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om de determinerende motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstrede gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in

deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 19 juni 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de

vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, wat niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat er zich in Bagdad nog terreuraanslagen, gepleegd door ISIS, voordoen en dat daarbij verschillende slachtoffers vallen. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat dit gegeven in rekening werd gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook verder in 2018. De persberichten en rapporten waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift en de persberichten die worden gevoegd als bijlagen bij het verzoekschrift kunnen deze conclusie niet wijzigen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bovendien naar informatie die ouder is dan de recente informatie vervat in de 'COI Focus' van 26 maart 2018.

Daarenboven dienen, zoals in het verzoekschrift terecht wordt benadrukt, ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. De vaststelling dat Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad is, betreft immers geen losstaande vaststelling. Deze conclusie wordt hierboven onderbouwd door een bespreking van de verschillende facetten die het openbare leven in Bagdad omvatten, teneinde de impact na te kunnen gaan van het geweld dat er nog steeds plaatsvindt. Dat de nationale structuren voor de hulp aan behoeftigen om verschillende redenen dreigen ineen te storten, doet geen afbreuk aan de bovenvermelde vaststellingen dat de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd in Bagdad en dat winkels, markten, restaurants en cafés geopend blijven en dat goederen worden verhandeld en er vrij verkrijgbaar zijn. De

vaststelling dat het aantal schoolverlaters omwille van een moeilijke en onveilige weg naar school hoger ligt dan in andere provincies, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen dat het schoolbezoek in Bagdad tamelijk hoog ligt en stabiel blijft sinds 2006. Het gegeven dat de gezondheidszorg, die dus wel voorhanden is, in Bagdad onder druk staat en dat er zich problemen voordoen met de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen, leidt niet tot de vaststelling dat in Bagdad, wanneer men alle relevante elementen in acht neemt, een situatie heerst in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat Bagdad grote vluchtelingenstromen opvangt is wel degelijk een indicatie dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging. Uit de voormelde COI Focus van 26 maart 2018 blijkt dat de meeste IDP's in Bagdad Arabische soennieten zijn die afkomstig zijn uit tribale gebieden in Anbar, waar zij over sterke familiale structuren beschikken en dat IDP's in Bagdad zich vaak in een moeilijke economische situatie bevinden. Evenwel is in het afgelopen jaar 2017 het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd. Verder besluit de Raad dat uit het feit dat er sinds 2015 regelmatig protestbetogingen plaatsvinden door burgers die onder meer de alomtegenwoordige corruptie aan de kaak willen stellen, wat uiteraard verschillende uitdagingen met zich meebrengt voor de veiligheidsdiensten, niet kan worden afgeleid dat de impact van deze gebeurtenissen op de veiligheidssituatie in Bagdad voor burgers dermate hoog is dat er – in samenhang met andere elementen – sprake zou zijn van een situatie van willekeurig geweld.

In zoverre verzoeker tot slot wijst op de evolutie van het conflict en stelt dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet stabiel is en in een paar weken kan veranderen, benadrukt de Raad dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land en de regio van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt geïdентificeerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Voor zover verzoeker hiermee verwijst naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, maar niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Er is geen informatie beschikbaar die aantoont dat personen louter omwille van hun soennitische achtergrond specifiek worden geïdентificeerd of om die reden slachtoffer zijn van meer gerichte vormen van geweld. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Gelet op voorgaande vaststellingen, zijn er in hoofd van verzoeker evenmin concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging specifiek wordt geïdентificeerd. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van het UK Upper Tribunal, stelt de Raad vast dat hierin een cumulatieve risico-analyse werd gehanteerd, waarbij het soenniet zijn slechts één element betrof.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van

artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS twee keer werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vlucht-motieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Waar verzoeker nog oud artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht, merkt de Raad op dit artikel werd opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018. Daarenboven maakt verzoeker op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, inclusief alle relevante landeninformatie; of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Verzoeker beperkt zich immers tot een zeer algemeen betoog dat niet in concreto wordt uitgewerkt. In zoverre verzoeker oud artikel 4, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht, merkt de Raad op deze bepaling werd opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018. Verder beperkt verzoeker zich ook hier tot een zeer algemeen betoog zonder in concreto te verduidelijken met welke elementen van verzoekers profiel of met welke van zijn eigenschappen geen rekening werd gehouden.

Een schending van oud artikel 27 en oud artikel 4, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt dan ook niet aangetoond. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, verzuimt verzoeker toe te lichten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden.

2.8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES